

KOHTALOMME JA TEHTÄVÄMME

KAIKKI ihmiset, valkoset, mustat ja keltaiset, rikkaat ja köyhät, työläiset ja porvarit, viisaat ja tyhmit, kaikki ovat yhtäläisiä siinä, että he haluavat elää; haluavat säilyttää olemassa olonsa, nauttia kaikista mahdollisista mukavuuksista, kukin omain vaatimustensa ja käsitystensä mukaisesti. Kaikki haluavat olla onnellisia, päästä osalliseksi niistä tyydytyksistä ja nautinnoista, joita he pitävät onnellisuuteen kuuluvina. Ihmisten vaatimukset, työläisten yhtä hyvin kuin porvareittenkin, voivat olla erilaiset useissa tapauksissa. Mutta kaikkien vaatimukset ovat samanlaisia joissakin visseissä suhteissa. Nämä samanlaiset vaatimukset ovat luonnollisia, meidän ruumiilliseen olemukseemme kuuluvia. Näistä luonnollisista vaatimuksista, ja kaikista meidän vaatimukstamme, tärkeimmät ja ensimmäiset sisältyvät siihen, että me vaadimme ravintoa ja suojaa. Näitä me vaadimme ja jollemme niitä vaatimuksia voi jollain tavalla tyydyttää, niin me emme voi elää. Vasta syntynyt pieni lapsi ei voi järkensä eikä mielikuvitustensa avulla synnyttää vaatimuksia, mutta silti hän heti syntymisensä jälkeen vaatii ruokaa ja taistelee voimiensa mukaisesti tuon vaatimuksen tyydyttämiseksi; lapsi itkee, potkii ja huitoo käsillään ja rauhoittuu vasta sitten, kun on saanut ravintoa, vaatimuksensa tyydyttämiseksi. Mielipuoli, aivan raivohullukin vaatii ruokaa ja suojaa. Nämä vaatimukset ovat vaistomaisia. Kaikilla ihmisillä, pienillä lapsilla, aikuisilla ihmisillä ja mielipuolillakin on itesäilyttämisvaisto; se heissä kaikissa toimii.

Siinä vanhassa kirjassa, raamatussa, sanotaan, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, s. t. s. hän vaatii muutakin kuin ravintoa. Mitä kaikkea muuta hän vaatineekaan, niin kuitenkin on tosiasia, että hän ei voi elää ilman leipää. Ihminen voi elää käymättä kirkossa, lukematta sanomalehtiä, pesemättä kasvojaan j. n. e., mutta hän ei voi elää ilman ravintoa. Siis ravintoa hän vaatii ennen kaikkea muuta.

Tiede selittää meille, että ihminen on eläin ensin, sitten vasta ihminen. Me syömme, juomme, teemme työtä, lepäämme ja nukumme, joskus leikimmekin. Samoin tekevät eläimet. Näissä suhteissa me olemme eläinten kanssa samanlaisia. Sudet ja muut villipedot raatelevat toisiaan, jos niillä ei ole muulla tavalla ruokaa saatavissa. Samoin tekee ihminen. Työläinen kun on työttömänä, vailla mahdollisuuksia hankkia ravintoa itselleen, perheelleen, vaimolleen ja lapsilleen, niin hän menettää inhimillisyytensä. Hän, joko kärsien itse nälkää tai sitten nähdessään rakkaimpansa, vaimonsa ja lapsensa kärsivän nälkää, menettää kaiken sen, mitä me yleensä sanomme moraaliksi; hän voi tappaa toisen ihmisen, jos vain uskoo siten tehden voivan hankkia ravintoa.

Kuten sanottu, ihmisten jokapäiväiselle elämälle ja olemassa ololle välttämättöminä ehtoina ovat ruoka ja suoja. Näiden ehtojen saavuttamiseksi, hankkimiseksi, ihmiset tekevät työtä. Palkkatyöläinen, joka ei omista itseasiassa mitään muuta kuin työvoimaa, ei voi tulla toimeen omintakeisesti, näin sanoaksemme, jollei hän saa työtä, voi myydä työvoimaansa. Kapitalistiluokan jäsenet, noin yleisesti puhuen, eivät tee työtä, nimittäin sellaista työtä, mitä voidaan sanoa yhteiskuntahyödylliseksi, s. o. ihmisten jokapäiväiselle elämälle ja toimeentulolle välttämättömien tarpeitten tuottamiseksi. Tästä huolimatta kapitalistiluokan jäsenet tulevat toimeen aineellisesti paljon paremmin kuin työväenluokan jäsenet. He saavat välttämättömät elämän välineet ja tarpeet, vieläpä paljon sitä, mikä ei ole välttämätöntä, vaan ylellisyyteen kuuluvaa, ja kaikki nämä he saavat ilman että kuluttaisivat ruumiillista voimaansa ja henkistä energiaansa. He voivat elää kuin taivaan linnut, jotka eivät tee työtä, eivätkä kehrää. Kaikki nämä elämän mukavuudet kapitalisteillekaan eivät tule ilman vaivaa, ilman hikeä ja kärsimyksiä. Niiden saavuttamiseksi täytyy toisten ihmisten työskennellä. Kapitalistiluokan jäsenet rosvoavat työväenluokan jäsenten työstä, s. o. riistävät yliarvoa, talousopillista termiä käyttäen sanottuna.

Kapitalistisessa yhteiskunnassa elävät, suurtuotannossa palkkatyöläisinä työskentelevät, työläiset eivät omista tuotantovälineitä, eivätkä niitä raaka-aineita, joita tarvitaan yhteiskuntahyödyllisten — hyödyttömienkin — tuotteiden tuottamisessa. Nämä välineet kuuluvat yksityisomistusoikeuteen perustuvien lakien mukaan kapitalisteille, muutamille harvoille ihmisille, mitkä esim. tässä maassa muodostavat vain noin kaksi prosenttia kansasta käsittävän ryhmän, suurkapitalistien luokan. Tämän omistusoikeutensa perusteella, sen nimessä, kapitalistit pidättävät itsellensä kaikki palkkatyöläisten töiden tulokset — tuotteet — ja maksavat vain työläisille jonkinlaisen korvauksen, mitä me nimitämme työpalkaksi. Tämä korvaus maksetaan rahassa. Kapitalistit eivät pidätä työläisten töiden tuottamia hyödykkeitä siinä mielessä, että he itse ne kaikki käyttäisivät ja kuluttaisivat. Ei. He pidättävät ne myymistä varten. Kapitalistisen talousjärjestelmän eli teollisuuden tuotteet myydään maailman kauppamarkkinoilla, joilla ne esiintyvät tavaroina.

Kapitalistisen järjestelmän vallitessa niiden ihmisten, jotka joutuvat hankkimaan toimeentulonsa työvoimaansa myymällä, hyvinvointi joutuu kyseenalaiseksi. Shakespeare, tuo kaikkien aikakausien yksi suurin runoilija, lausui kerran: "Hän, joka omistaa minun elämälleni välttämättömät välineet, omistaa myös minun elämäni." Kapitalistisessa yhteiskunnassa elävien miljoonien työläisten elämä ja hyvinvointi riippuu muutamista itsevaltiaista, muutamista suurkapitalisteista, jotka eivät omista niinkään korkeita ihmanteita — ihmisyyksiasitteitä — kuin omasivat feodaalijan lordit.

Palkkatyöläisen suurimmaksi huoleksi kuuluu työpaikan löytäminen ja sen säilyttäminen. Se on kaikkikaikessa. Hänen mielessään ei ole paljon tilaa muille seikoille. Työpaikan saanti tarkoittaa ruokaa, suojaa ja vaatteita hänelle, hänen vaimolleen ja lap silleen. Sen menettäminen ja sitä vaille oleminen tarkoittaa nälkää, kurjuutta ja kaikenlaisia kärsimyksiä. Työläinen menettää usein kaiken itsearvokkuuden, pettää oman luokkatoverinsakin, yrittäessään löytää työn. Hän tekee melkein vaikka mitä voidaksensa myydä työvoimansa. Ja sitten kun hän sen onnistuu löytämään, nimittäin työn, niin hän alkaa kärsimään pelosta, että voi sen menettää. Hän ei voi vapautua hetkeksikään tästä pelosta. Se on hänen mielessään aamuisin, päivisin ja iltasin, nukkuissaankin hän usein siitä kärsii.

Kapitalistit — työnantajat — ovat tietoisia tuosta työläisten keskuudessa olevasta persoonattomasta vaikuttimesta — pelosta — ja käyttävät sitä hyväksensä, vaatimalla työ-

läisiltä alati suurempaa työkiihkoa. He uhkaavat työläisiä työstäerottamisella, ja työläiset joutuvat sitä tottelemaan. Työläiset alentuvat matelijoiksi, joita voidaan iskeä kuin eläimiä; silpoa heidän ruumiinsa, kitkeä heistä kaikki henkiset harrastukset, sanalla sanoen tehdä heistä liikkuvia koneiden osia, jotka ilman pienintäkään vastalauseetta tekevät työtä ja toimivat niin kuin työnantajain edut kulloinkin vaativat.

Kapitalistinen tuotantotapa hävittää työstä kaiken ihanteellista tyydytystä tuottavan nautinnon. Työläinen nähdessään jonkun tuotteen valmiina ei voi sitä ihailien katsoa ja lausua: siinä on minun kätteni tuote. Hän yksilönä on sen tuotteen valmistamisessa täyttänyt verrattain mitättömän pienen osan, usein niin pienen ja näkymättömän tehtävän, että hän ei voi edes kunnollisesti ystävilleen ja työläistovereilleen selittää, mitä tai minkä osan hän on siihen tehnyt.

Kun entisajan ammattilainen, sanokaamme suutari, valmisti kengät, niin hän voi niitä ihailien katsoa ja tuntea sydämessänsä nautintoa työstänsä. Työn tekeminen oli hänelle nautintoa, taiteellista askartelua. Hänen kädet tekivät työtä ja valmistivat kengät hänen oman persoonallisen luomiskyvyn, taidon, mukaisesti. Kengät valmistuttua osoittivat hänen ruumiillisen ja henkisen kyvyn ja energian tuotetta. Ja eikä hänen tarvinnut alati pelätä työnsä menettämistä.

Entäs nykyaikainen kenkätuotanto. Kengät valmistetaan suurissa tehtaissa, joissa moninaiset koneet suorittavat töitä. Ja sitten työläiset. Hehän esim. tässä maassa suurimmalta osalta ovat naisia ja lapsia paljon ehkä joukossa. Ajatelkaa, että juuri parhaimpaan nuoruusikänsä ehtinyt nainen, nuori neiton, joutuu päivän toisensa jälkeen hoitamaan konetta, tekemään aivan prikulleen samat liikkeet ja tehtävät. Naksuttavan koneen ääni, kaikenlainen räminä, sirinä ja surina, tappaa kaikki ihanuudet, kaikki mielikuvitukset kauniista tulevaisuudesta. Hän ei saa koskaan nostaa päätänsä, katsoa kirkkain katsein ja hymyilevin huulin toista työläistä. Ei. Hänellä ei saa olla minkäänlaisia hienoja tunteita, sillä hän on vain mitätön työväline, tulsu, jota työnantaja käyttää tarkoituksella tuottaa eli saada yliarvoa.

Kuka voi kuvata ne kärsimykset ja tuskat, jotka saa osaksensa työttömäksi joutunut työläinen. Ei kukaan muu, kuin se, joka on kaiken sen itse kokenut. Tolstoita nimitettiin ihmisystävyyden ja hyväntahtoisuuden ruhtinaaksi. Hän ymmärsi ja voi kuvata köyhyyttä ihmeellisellä tavalla. Mutta hänkään ei sitä kaikkea tehnyt persoonallisten kokemusten opettamana. Tolstoi tiesi, että hän sai ruokaa silloin kuin tunki nälän painostavan itseänsä. Niin kuitenkin ei ole työttömän työläisen kohtalo. Hän ei aina saa ruokaa. Lukemattomat ovat ne työläissielut, jotka tässäkin hyvinvoinnistaan kerskuvassa maassa ovat nälkään sammuneet.

Alinomainen työnetsintä, tuskallinen toivo ja raateleva pelko, kiduttaa työtöntä työläistä. Hän tapaa toisen samanlaisen, samoja kärsimyksiä ja tuskia tuntevan kohtalotoverin, tehtaan portilla tai jossain työmaan ympärillä. Hän pureva viha silmissään katsoo tuota toista työläistä, pelkää ja kuvittelee mielessään, että jos tuo toinen onnistuu saamaan työn sen sijaan että hän sen saisi. Mitä useampi työnetsinnässä oleva karttuu samaan joukkoon, sitä katkerammaksi muodostuu jokaisen yksilön sisäinen kamppailu. Kun tarkkaavaisesti katselemme jonkun tehtaan portilla olevaa työttömän joukkoa, niin huomaamme siinä jonkinlaisen erikoispiirteen. Kaikkien silmissä oleva katse osoittaa jotain epänormaalia. Pieninkin "oikeutettu" aihe voi saada aikaan joukkotappelun. Kaikki ovat rauhattomia, aivan kuin villieläimet, jotka näkevät saaliin jossain lähellä, mutta eivät uskalla hyökätä sen kimppuun.

Sanoin kuvaamattomat ovat ne kärsimykset, jotka alati ovat palkkatyöläisten osana kapitalistisessa yhteiskunnassa. Mutta myös sammuttamaton on se kapinallinen henki,

joka kytee sorrettujen joukoissa. Se henki virkistyy jatkuvasti, jo nykyään siellä ja täällä liekkihin roihahtaa, vihdoin se tulee niin voimakkaaksi, että mitkään kapitalistisen maailman sammutuskeinot eivät voi sitä kontrolloerata.

Työväenluokka kärsii puutetta rikkauksien keskellä, kuolee nälkään leivän runsauden ääressä vain siksi, että siltä puuttuu luokkatietoisuutta ja järjestyneisyyttä. Kapitalistiluokka, jonka komennuksen alaisena toimivat suuret voimat, imee kaiken tämän voiman työväenluokasta, noin yleispiirteisesti sanottuna. Mutta tämä ei voi iankaiken jatkua. Mikään ei ole paikallaan pysyvää, vaan kaikki uurtavat eteenpäin kehityksen lakien painostamana. Taloudellisen elämän kehitysprosessi jouduttaa kapitalisteja palvelevan henkisen mahdin luhistumista. Kapitalismi on hyvin järjestynyttä ja käyttää armotta kaikkia järjestyneisyyteen perustuvia voimiaan. Juuri tämän järjestyneisyytensä kautta kapitalismi voi vielä hallita työtä, pitää sen riiston ja sorron alaisena. Kapitalismi ei enää ole taloudellisesti mikään välttämätön tekijä. Se on vanhentumistilassa oleva liikkakasvi yhteiskunnassa, ja joskus sen täytyy välttämättömästi hävitä, sillä muutoin ihmisten eläminen ja säilyminen käy mahdottomaksi.

Kuten olemme niin usein lausuneet, että palkkaköyhälistön voima lukumäärältään ja taloudelliselta merkitykseltään on jo tällä kertaa ylivoimainen yhteiskunnassa. Ja nämä edellä mainittuihin seikkoihin perustuvat voimatekijät lisääntyvät jatkuvasti, sillä kapitalistisen talouden sisäiset pakkolait siihen kannustavat. Mutta työväenluokalta puuttuu tietoisuutta, tarkoitamme luokkatietoisuutta, ja järjestyneisyyttä. Näiden voimatekijöiden, tietoisuuden ja järjestymisen, edistämiseksi tulee kaikkien työläisten toimia.

Järjestyneisyys on mahtava voimatekijä yhteiskunnassa. Missä työläiset ovat järjestyneitä, siellä jokainen yksilö voi huomattavasti nauttia paremmin elämästä. Työläiset järjestymättöminä ollen joutuvat alistumaan kaikkiin työnantajain kiristyksiin ja vainotienpiteisiin. Järjestymättöminä ollen heillä ei ole voimantunnetta, he käsittävät itsensä nitättömiksi pisaroiksi hyvin järjestyneen kapitalismin edessä. Mutta kun he ovat järjestyneitä, niin heille kasvaa voimantunne ja itse varsinainen voimakin, sillä työläisten omaama yhteiskunnallinen voima on tavallaan kuollutta niin kauan kuin se on järjestymätöntä.

I. W. W:hen kuuluvat työläiset väittävät, että työväenluokka voi vapautua kapitalistisista kahleista järjestymällä teollisuuksittain, teollisuusunionismin mukaisesti. Tämän tosiasian täytyy tunnustaa kaikkien, jotka jossain määrin tuntevat vallitsevaa yhteiskuntataloutta. Tuskinpa lyötyy työväenliikkeen mukana olevia aineksia, olkoonpa heidän toimintaorgaaniensa nimenä mikä tahansa, jotka kieltäisivät industrialistisen unionismin pätevyuden. Siitä ei ole kiistaa. Kiistellään vain suurin piirtein siitä, minkälaisia keinoja — menettelytapoja — työläisten täytyy käyttää valtaan pyrkiessään. Jokaisen kuitenkin tulisi muistaa, että ilman järjestynyttä voimaa ei voida käyttää kunnollisesti minkäänlaisia keinoja. Täytyy ensin olla voimaa. Aivan niin. Kun on voimaa, niin aina löytyy keinoja.

Siis unhoittakaamme kertakaikkiaan tällä kertaa kiistelemine siitä, minkälaisia keinoja meidän — työläisten — tulee taistelussamme käyttää, tarkoitamme lopullisessa taistelussa, ja kiinnittäkäämme kaikki energiamme siihen, millä tavalla voidaan miljoonaiset työläisjoukot saada järjestymään. Myös kiinnittäkäämme huomiomme siihen, millä tavalla työläisissä voidaan kasvattaa luokkatietoisuutta. Nämä ovat kysymyksiä, joista meidän tulisi ennen kaikkea muuta keskustella, neuvotella, päättää ja toimia. Pois leväperäisyys ja epätoivo! Työväenluokalle kuuluu tulevaisuus. Sille vain. Yhtykäämme edistämään industrialistista unionismia, sellaista unionismia, jota I. W. W. edustaa. Siinä teemme suurimman palveluksen itsellemme ja luokallemme.